

Længere det Distrikt, til hvilket Du hidtil som Møller har haft Ejendomsret; nu kan der godt ned sætte sig andre Møllere, saa Lov til at arbejde der og tage dine Runder! Da var man ikke saa omsindtig som den højtærede Minister er i dette Tilfælde. Jeg gad vide, om man ikke, hvis man helt igennem vilde være saa omsindtig, som den højtærede Minister her viser sig at være, vilde hemme Lovgivningen i en ganske utilgivelig Grad. I Sverige har man heller ikke paa nogen Maade været saa omsindtig, thi naar ærede Medlemmer ville sammenligne mit Forslag med den gældende Lov i Sverige om Amortering af Apotekerprivilegier, saa er Forstællen meget ringe; der er i Sverige en Garanti fra Statens Side og en Garanti, som i og for sig godt kunde føres ind i mit Forslag, uden at jeg i og for sig skulde have noget derimod, naar bare Garantien som i Sverige ikke blev effektiv, men blot stod paa Papiret. I Norge er nogenlunde det samme Forslag kommet frem som det, jeg her har stillet, uden at der er fremkommet Bestyrelse for, at det var et særlig grundlovstridigt eller mod Ejendomsretten stridende Forslag. Nej, jeg tror, at Sagen er, at den højtærede Minister paa en Maade ser med lidt for stor Bevillighed paa de reelle Apotekerbevillinger — paa en anden Maade tror jeg dog, at jeg i Grunden er langt elstværdigere findet mod de reelle Apotekerprivilegier end den højtærede Minister. Den højtærede Minister vil jo nemlig anlægge saa og saa mange flere ny Apoteker, altsaa tilfældig fulde de Apotekere, der have reelle Privilegier, ud. Jeg derimod siger: Disse Privilegier skulle ophæves; de skulle opløses om 50 Aar, og i den Tid vil jeg give dem et Tilskud, idet jeg vil lade Afgiften af de nyoprettede personlige Apoteker tilflyde den Fond, som de reelle Apoteker maatte danne. Jeg vil altsaa, at de skulle støttes, hvorimod den højtærede Minister, idet han bruger den Ret, han sidder inde med til at anlægge saa og saa mange Apoteker omkring de allerede bestaaende, vil fulde dem ud lidt efter lidt. Min Maade synes mig dog at være langt behageligere for Indehaverne af de reelle Privilegier end den Maade, den højtærede Minister synes at ynde. — Det ærede Medlem for Fredensborg stillede det Spørgsmaal, om Tilstanden vilde blive bedre ved Forandringen, eller om den ikke i de 50 Aar ville blive værre endnu. Jeg skal hertil svare nej. For det første vil den af den Grund ikke blive værre, at den ikke godt kan blive værre, og dernæst vil den ganske sikkert blive bedre. Man vil ikke have nogen som helst Sky for at anlægge Apoteker med

personlig Bevilling, da efter mit Udcast, hvad der maatte ikke er blevet iagttaget af det ærede Medlem, den Afgift, der skal erlægges af nyanlagte Apoteker med personlig Bevilling, skal tilfalde Amorteringsfonden. Derfor vil man slet ikke have Betænelighed ved at anlægge ny Apoteker, idet den Afgift, der skal erlægges, kommer de reelle Apotekers Indehavere til gode. Der er altsaa slet ikke noget om, at Tilstanden vil blive værre, end den er nu, den vil tværtimod blive bedre i de 50 Aar, og den vil blive ganske ideal, naar de 50 Aar ere gaaede, thi saa er man nemlig naaet til at kunne imødekomme de Krav, som stilles fra Befolkningen om at saa saa billig Medicin som muligt. Det har vist sig gennem Tidernes Løb, at man af Hensynsfuldhed over for de reelle Apotekerprivilegier ikke har funnet naa til nogen Nedsættelse i Medicintaksten, men i det Øjeblik, man giver lutter personlige Bevillinger, kan man med matematisk Nøjagtighed afgøre, hvor stor en Indtægt man behøver i den Fond, der er dannet i Kraft af Loven af 10de April 1895, og ser man, at der tilflyder denne Fond større Midler, end den behøver for at udføre det, der skal udføres for dens Penge, ja, saa kan man ned sætte Medicintaksten, og det kan afgøres med næsten matematisk Nøjagtighed, hvor meget den kan nedsættes. Saa længe vi beholde de dobbelte Bevillinger, de reelle og personlige, naa vi ikke til nogen som helst Nedsættelse i Medicintaksten. Saa udtalte det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage), at det var rart at have to Slags Apotekere, fordi Apotekerne med reel Bevilling stode langt selvstændigere over for Sundhedskollegiet end Apotekere med personlig Bevilling. Ja jeg tror dog nok, at naar man samlede Apotekere baade af den ene og den anden Art og spurgte dem, hvem der var mest selvstændige, vilde de sige, at de vare meget ujevne begge Slags, og at der ikke var noget om, at de med det reelle Privilegium vare selvstændigere end de med personligt Privilegium. Jeg har — hvad der før er gaaet mig forbi — lagt Mærke til en Grund, der er anført i Kommissionens Motiver til Lovforslaget, som skulde tale for at blive ved de reelle Privilegier; jeg maa da i den Anledning tillade mig at oplæse et Par Linier deraf. Der staar: „Helt at udelukke Formuen fra Indflydelse, anse vi for saa meget forfætteligere, som Tilgangen til Farmacien i saa Fald kun vilde ske fra ganske ubemidlede og formentlig hyppig mindre dannede Kredse, hvilket ingenlunde vilde gavne Farmacien eller Samsundet i det hele“. Det forbauser